

RPW/83193/2015 P
Data: 2015-06-03

NAJWYŻSZA IZBA KONTROLI

Sekretarz Kolegium

KPK-KPO.000.030.2015

Warszawa, dnia 2 czerwca 2015 r.

Pan
Mateusz Szczurek
Minister Finansów

Stosownie do art. 57 i art. 61ª ust. 8 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz.U. z 2012 r., poz. 82 ze zm.), przesyłam Panu Ministrowi uchwałę **Nr 34/2015** wraz z uzasadnieniem, podjętą przez Kolegium Najwyższej Izby Kontroli dnia 27 maja 2015 r. w sprawie zastrzeżeń zgłoszonych do wystąpienia pokontrolnego Najwyższej Izby Kontroli z dnia 17 kwietnia 2015 r. (Nr KBF.410.001.06.2015) skierowanego w związku z przeprowadzoną w Ministerstwie Finansów kontrolą pn. „Wykonanie budżetu państwa w 2014 r., cz. 19 – Budżet, finanse publiczne i instytucje finansowe”. Tym samym postępowanie odwoławcze w tej sprawie zostało zakończone.

W zał.:
Uchwała Nr 34/2015

SEKRETARZ KOLEGIUM
Najwyższa Izba Kontroli

Stanisław Jarosz

BIURO MINISTRA	
Wpłynęło dnia	
2015 -06- 03	GM
BMI 7	

NAJWYŻSZA IZBA KONTROLI

Kolegium

Uchwała Nr 34/2015

Kolegium Najwyższej Izby Kontroli

z dnia 27 maja 2015 r.

w sprawie zastrzeżeń do wystąpienia pokontrolnego

Na podstawie art. 23 ust. 4 oraz art. 57 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. z 2012 r. poz. 82 ze zm.) Kolegium Najwyższej Izby Kontroli – po rozpatrzeniu na posiedzeniu w dniu 27 maja 2015 r. zastrzeżeń z dnia 27 kwietnia 2015 r. zgłoszonych z upoważnienia Ministra Finansów przez Dyrektora Generalnego Ministerstwa Finansów do wystąpienia pokontrolnego Najwyższej Izby Kontroli z dnia 17 kwietnia 2015 r. (Nr KBF.410.001.06.2015) skierowanego w związku z przeprowadzoną w Ministerstwie Finansów kontrolą pn. „Wykonanie budżetu państwa w 2014 r., cz. 19 – Budżet, finanse publiczne i instytucje finansowe” – podjęło następującą

uchwałę:

zastrzeżenia z dnia 27 kwietnia 2015 r. zgłoszone z upoważnienia Ministra Finansów przez Dyrektora Generalnego Ministerstwa Finansów do wystąpienia pokontrolnego Najwyższej Izby Kontroli z dnia 17 kwietnia 2015 r. (Nr KBF.410.001.06.2015), skierowanego w związku z przeprowadzoną w Ministerstwie Finansów kontrolą pn. „Wykonanie budżetu państwa w 2014 r., cz. 19 – Budżet, finanse publiczne i instytucje finansowe”:

1) uwzględnia się w części dotyczącej następującego stwierdzenia zamieszczonego w opisie nieprawidłowości polegającej na niepodejmowaniu działań w sprawie należności od Związku Harcerstwa Polskiego: „W myśl art. 5 ust 1 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych niedochodzenie należności Skarbu Państwa stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych.” (zastrzeżenie 1);

2) oddała się w pozostałym zakresie.

W związku z uwzględnieniem w części zastrzeżenia 1, w wystąpieniu pokontrolnym na str. 9 w wierszach 21-28 od góry skreśla się fragment

rozpoczynający się wyrazami: „W myśl” i kończący się wyrazami: „w tym obszarze.” i w to miejsce wpisuje się następujący fragment: „Ministerstwo Finansów od 2008 r. podejmowało wprawdzie w tym zakresie pewne działania, ale okazały się one nieskuteczne i doprowadziły do wzrostu należności z tytułu odsetek o kwotę przekraczającą 550 tys. zł. Ponadto długie okresy bezczynności oraz kwestie sporne dotyczące komórki właściwej merytorycznie do dochodzenia ww. należności świadczą o słabości kontroli zarządczej w tym obszarze.

W ocenie NIK tak prowadzone działania mogą stanowić naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych⁹.”

SEKRETARZ KOLEGIUM
NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI

Stanisław JAROSZ

PRZEWODNICZĄCY KOLEGIUM
NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI

Krzysztof KWIATKOWSKI
PREZES NIK

UZASADNIENIE

Najwyższa Izba Kontroli – Departament Budżetu i Finansów przeprowadziła w Ministerstwie Finansów (dalej: Ministerstwo) kontrolę pn. „Wykonanie budżetu państwa w 2014 r., cz. 19 – Budżet, finanse publiczne i instytucje finansowe”.

Wyniki kontroli przedstawione zostały w wystąpieniu pokontrolnym z dnia 17 kwietnia 2015 r., do którego w piśmie z dnia 27 kwietnia 2015 r., z upoważnienia Ministra Finansów (dalej: Minister), Dyrektor Generalny Ministerstwa zgłosiła dwa zastrzeżenia.

Zastrzeżenie 1 odnosiło się zamieszczenia w opisie nieprawidłowości dotyczącej zaniedbań Ministerstwa w sprawie należności od Związku Harcerstwa Polskiego (ZHP) następującego stwierdzenia: „W myśl art. 5 ust 1 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych¹ niedochodzenie należności Skarbu Państwa stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych” (str. 9 wystąpienia pokontrolnego).

W **zastrzeżeniu** Minister podniósł, że nie doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na niedochodzeniu należności Skarbu Państwa od Związku Harcerstwa Polskiego. Minister wskazał, że dochodzenie należności polega na realnym i zgodnym z przepisami prawa podejmowaniu kroków zmierzających do uzyskania kwoty, jaką Skarb Państwa powinien na podstawie określonego tytułu prawnego otrzymać od innego podmiotu. Zdaniem zgłaszającego zastrzeżenia przez niedochodzenie należności rozumieć zatem należy

¹ Dz. U. z 2013 r. poz. 168.

zaniechanie podjęcia określonych prawem czynności, których celem jest wyegzekwowanie ustalonej należności. Jakkolwiek w przypadku należności cywilnoprawnych kolejność podejmowanych czynności i ich rodzaj nie zostały wprost określone w przepisach, to w sprawie należności ZHP istniała w pełni czytelna i znana droga dochodzenia należności. Ministerstwo posiadając prawomocny wyrok wystąpiło o nadanie mu klauzuli wykonalności. Po jej uzyskaniu (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2008 r.) skierowano do dłużnika wezwania do zapłaty. Dalsze czynności windykacyjne nie były jednak prowadzone z uwagi na wniosek ZHP o przyznanie ulgi w spłacie należności oraz wniosek o niewszczynanie postępowania egzekucyjnego do czasu rozpatrzenia przedłożonej prośby. Zgłaszający zastrzeżenia stwierdził, że udzielanie ulg w spłacie należności należy traktować jako wyjątek od normy ogólnej wyrażonej w art. 42 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych², która nakłada na wszystkie jednostki sektora finansów publicznych obowiązek ustalania przypadających im należności pieniężnych, w tym mających charakter cywilnoprawny, oraz terminowego podejmowania w stosunku do zobowiązanych czynności zmierzających do wykonania zobowiązania. O ile więc zasadą ogólną jest podejmowanie w stosunku do zobowiązanych czynności zmierzających do wykonania zobowiązania, o tyle w sytuacjach określonych w art. 56-59 ustawy o finansach publicznych, możliwe są odstępstwa od tej zasady. Jednocześnie Minister podał, że w chwili obecnej rozpatrywany jest kolejny wniosek ZHP (z dnia 21 kwietnia 2015 r.) w sprawie umorzenia odsetek oraz rozłożenia płatności należności na raty.

Kolegium Najwyższej Izby Kontroli uwzględniło zastrzeżenie w części.

Z ustaleń kontroli wynika, że od 2008 r. Minister Finansów zajmuje się kolejnymi wnioskami ZHP o udzielenie ulgi w spłacie należności. Pismami z dnia 28 marca i 3 października 2014 r. Minister Finansów odmówił udzielenia takiej ulgi. Zgodnie z art. 58 ust. 2 ustawy o finansach publicznych umorzenie należności oraz odroczenie terminu spłaty całości lub części należności albo rozłożenie płatności całości lub części należności na raty następuje, w formie pisemnej, na podstawie przepisów prawa cywilnego. Od dnia złożenia przez ZHP wniosku o umorzenie należności zasądzonej na rzecz Skarbu Państwa wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2008 r., tj. przez okres ponad siedmiu lat, nie doszło do zawarcia w tej sprawie stosownej umowy.

Minister wskazał, że art. 56-59 ustawy o finansach publicznych określają sytuacje, w których możliwe jest odstępstwo od obowiązku terminowego podejmowania czynności zmierzających do wykonania zobowiązania przez dłużnika. Należy jednak zaznaczyć, że w wystąpieniu pokontrolnym za nieprawidłowość uznano właśnie fakt, że Minister Finansów nie zastosował żadnej z instytucji określonych we wskazanych wyżej przepisach (tj. nie skorzystał ani z możliwości umorzenia należności ZHP, ani z odroczenia terminu spłaty tej należności, ani nie rozłożył płatności na raty). Wręcz przeciwnie – w 2014 r. dwukrotnie odmówił udzielenia wnioskowanej ulgi (miała ona polegać na umorzeniu należności). Z przeprowadzonych dotychczas przez Ministerstwo analiz wynikało, że nie wystąpiły przesłanki przemawiające za umorzeniem należności w całości, o których mowa w art. 56 ust.1 pkt 5 ustawy o finansach publicznych, tj. ważny interes dłużnika lub interes publiczny. Potwierdza to treść pisma Ministra Finansów z dnia 3 października 2014 r. o odmowie umorzenia należności, w którym Minister

² Dz. U. z 2013 r. poz. 885 ze zm.

przedstawił generalne warunki udzielenia tego rodzaju ulgi i stwierdził, że w jego ocenie w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione przesłanki umorzenia zobowiązania w całości. W tej sytuacji, po negatywnym rozpatrzeniu wniosku ZHP, obowiązkiem Ministra Finansów było podjęcie czynności zgodnych z dyspozycją art. 42 ust. 5 ustawy o finansach publicznych, a więc na tym etapie zmierzających już do wyegzekwowania zobowiązania. Zdaniem Kolegium NIK długotrwałe rozpatrywanie wniosku o udzielenie ulgi nie usprawiedliwia faktu, że Minister wstrzymywał się z podejmowaniem jakichkolwiek innych działań (ustalenia i oceny NIK w tym zakresie zawarto na str. 8-9 wystąpienia pokontrolnego i nie są one kwestionowane przez Ministra). Obowiązkiem wierzyciela było szybkie rozpatrzenie wniosku o udzielenie ulgi, i – w przypadku odmowy jej udzielenia – przedsięwzięcie dalszych kroków zmierzających do skutecznego wykonania zobowiązania. Wniosek ZHP o umorzenie należności, kilkakrotnie modyfikowany, rozpatrywany był w Ministerstwie łącznie przez blisko 5 lat i 11 miesięcy. Ponadto w latach 2009-2014 występowały długie okresy, w których nie podejmowano żadnych działań zmierzających do zakończenia sprawy (np. od wpływu pisma ZHP z dnia 9 lutego 2011 r. w sprawie zabezpieczenia zobowiązania ZHP wobec Skarbu Państwa do 9 maja 2013 r.³ – przez 2 lata i 3 miesiące).

Podsumowując Kolegium NIK uznało, że przewlekłe rozpatrywanie wniosku o udzielenie ulgi, w tym długie okresy bezczynności (trwające w sumie 3 lata i 5 miesięcy), jak również niepodjęcie działań zmierzających do wykonania zobowiązania, pomimo podjęcia w 2014 r. decyzji o odmowie umorzenia należności, uzasadniają stwierdzenie, że Ministerstwo Finansów dopuściło się zaniedbań w egzekwowaniu należności od ZHP. Ministerstwo – jak zaznaczono w wystąpieniu pokontrolnym – od 2008 r. podejmowało wprawdzie pewne działania, ale okazały się one nieskuteczne. Przez niedochodzenie należności rozumie się jednak niepodjęcie wszelkich przewidzianych prawem czynności zmierzających do jej uzyskania. Należy przyjąć, że powinny zostać podjęte takie czynności, które ze względu na zasadę gospodarności będą najbardziej skuteczne i najbardziej racjonalne⁴.

Kolegium NIK uznało jednak, że zakwestionowane przez Ministra stwierdzenie ma zbyt stanowczy wydźwięk. NIK nie może kategorycznie rozstrzygać w przedmiocie naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Zdaniem Kolegium NIK w tej sprawie w wystąpieniu pokontrolnym wystarczy zasygnalizować, że art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych może stanowić jeden z wyznaczników oceny opisanego tam stanu faktycznego⁵. W kontekście przedstawionych ustaleń kontroli zachodzą jedynie przesłanki wskazujące, że mogło dojść do naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w tym przepisie.

Zastrzeżenie 2 odnosiło się do uwagi zamieszczonej w ocenie kontrolowanej działalności, dotyczącej nieprzejrzystego sposobu rozliczania wydatków na rządowy program wspierania przedsiębiorczości, co – w ocenie NIK – uniemożliwia rzetelne, tj. zgodne charakterem ekonomicznym tego programu, ujęcie

³ Pismo Ministerstwa (Departamentu Finansów Resortu) zawierające wezwanie do przekazania informacji i dokumentów dotyczących sytuacji majątkowej ZHP.

⁴ Zob. uzasadnienie orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej z dnia 2 kwietnia 2014 r., BDF/MKO/4901/22/RWPD-73052/13.

⁵ W ocenie NIK działania podejmowane przez Ministerstwo Finansów w celu dochodzenia ww. należności były nieskoordynowane, niewystarczające i nieskuteczne. Ponadto długie okresy bezczynności oraz sporne kwestie dotyczące komórki właściwej merytorycznie do dochodzenia ww. należności, świadczą o słabości kontroli zarządczej w tym obszarze.

wydatków w ewidencji księgowej części 19. Problem ten został szczegółowo przedstawiony w uwadze dotyczącej badanej działalności w dalszej części wystąpienia pokontrolnego. NIK stwierdziła: „Głównym źródłem zwiększeń stanu środków na rachunku PLD⁶ w BGK były środki przekazane przez Ministra Finansów do obsługi operacji związanych z udzielaniem gwarancji w ramach rządowego programu *Wspieranie przedsiębiorczości z wykorzystaniem poręczeń i gwarancji Banku Gospodarstwa Krajowego* (52.780,5 tys. zł) oraz środki z tytułu prowizji (45.446 tys. zł). Główną pozycję zmniejszeń stanu środków na rachunku stanowiły natomiast wypłaty z gwarancji (66.885,7 tys. zł). W toku kontroli stwierdzono, że z danych przekazywanych przez BGK do MF nie wynika, w jakiej części wypłaty z gwarancji zostały pokryte wpływami z MF, a w jakiej środkami z tytułu prowizji. Tym samym Ministerstwo Finansów nie posiada informacji, w jakiej części wydatki Ministerstwa dotyczą kosztów obsługi, a w jakiej udzielanych gwarancji. W konsekwencji w § 4300 *Zakup usług pozostałych* ujmowane są także wydatki, których charakter ekonomiczny jest sprzeczny z rozporządzeniem Ministra Finansów dnia 2 marca 2010 r. w sprawie szczegółowej klasyfikacji dochodów, wydatków, przychodów i rozchodów oraz środków pochodzących ze źródeł zagranicznych⁷. Nie można również stwierdzić, w jakiej części kwoty wynikające z windykacji (168,8 tys. zł w 2014 r.) dotyczą wcześniejszych wypłat z gwarancji sfinansowanych wpływami z MF (w związku z czym mogłyby stanowić zwrot wydatków poniesionych przez MF w latach poprzednich – czyli dochód), a w jakiej środkami z tytułu prowizji.” Zdaniem NIK taki sposób rozliczania wydatków uniemożliwia rzetelne ujęcie wydatków w ewidencji księgowej części 19 (zgodnie z ich charakterem ekonomicznym), a tym samym nie sprzyja przejrzystości finansów publicznych (str. 19 wystąpienia pokontrolnego).

W **zastrzeżeniu** Minister stwierdził, że ustawa z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne⁸ stanowi m.in., że w związku z realizacją programów rządowych polegających na udzielaniu przez BGK pomocy *de minimis*, minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje BGK środki na pokrycie kosztów i wydatków związanych z udzielaniem poręczeń i gwarancji, w tym wypłat z tytułu udzielonych poręczeń i gwarancji⁹. Zgłaszający zastrzeżenia wskazał ponadto, że warunki i terminy przekazywania wyżej wymienionych środków na pokrycie kosztów i wydatków związanych z udzielaniem poręczeń i gwarancji określa umowa między Ministrem Finansów a BGK.

W zastrzeżeniu podano również, że w praktyce środki na pokrycie kosztów i wydatków związanych z udzielaniem przez BGK gwarancji *de minimis*, w tym z tytułu dokonywanych przez BGK wypłat z gwarancji, traktowane są przez Ministra Finansów w całości jako koszt obsługi tego programu (zakup usługi polegającej na udzielaniu przez BGK gwarancji *de minimis*) i zostały zaplanowane w ustawie budżetowej w części 19 w jednym rozdziale i paragrafie (rozdział 15095 – *Pozostała działalność*, § 4300 – *Zakup usług pozostałych*).

Dalej zgłaszający zastrzeżenia wyjaśnił, że wspomniane wyżej środki przekazywane są na otwarty w BGK przez Ministra Finansów rachunek pomocniczy PLD, w ciężar którego BGK dokonuje refundacji kosztów i wydatków

⁶ PLD – portfelowa linia gwarancyjna *de minimis*.

⁷ Dz. U. z 2014 r. poz. 1053 ze zm.

⁸ Dz. U. z 2012 r. poz. 657 ze zm.

⁹ Zob. art. 34d ust. 1a ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne.

związanych z udzielaniem gwarancji *de minimis*. Ponadto na rachunek ten przekazywane są środki wpływające do BGK w związku z udzielaniem gwarancji *de minimis*, w szczególności prowizje bądź dokonane korekty, które wpływają na obniżenie kosztów realizacji tego programu. Wysokość miesięcznych zasileń rachunku PLD wynika zatem z bieżącego salda operacji na rachunku oraz z oszacowań dotyczących przewidywanego salda operacji w miesiącu, którego to zasilenie dotyczy. Takie rozwiązanie ma zapewnić BGK dostępność środków na rachunku PLD w celu pokrycia wszystkich kosztów i wydatków związanych z udzielaniem gwarancji *de minimis*.

Ponadto Minister wskazał, że przyjęcie takiego rozwiązania – polegającego na przekazywaniu środków na pokrycie kosztów i wydatków związanych z udzielaniem przez BGK gwarancji *de minimis* na otwarty w BGK przez Ministra Finansów rachunek pomocniczy PLD – wynikało z faktu, że na bardzo podobnych zasadach funkcjonował już wcześniej system DOKE¹⁰, a więc w powyższym zakresie została już wypracowana sprawdzona praktyka.

Minister zaznaczył również, że w bieżącym roku dokonano przeniesienia środków na pokrycie kosztów i wydatków związanych z udzielaniem przez BGK gwarancji *de minimis* z rozdziału 15095 – *Pozostała działalność* do rozdziału 15011 – *Rozwój przedsiębiorczości*, uznając, iż takie ujęcie w klasyfikacji budżetowej lepiej odpowiada charakterowi ekonomicznemu omawianych wydatków z budżetu państwa. Ponadto poinformował, iż Ministerstwo planuje przeprowadzenie kontroli skarbowej dotyczącej gospodarowania środkami publicznymi w zakresie prawidłowości wydatkowania tych środków przez BGK z tytułu kosztów i wydatków związanych z udzielaniem przez ten Bank gwarancji w formie pomocy *de minimis*.

Kolegium Najwyższej Izby Kontroli oddaliło zastrzeżenie.

Na wstępie należy zauważyć, że przywołane w zastrzeżeniu przepisy ustawy o poręczeniach i gwarancjach oraz postanowienia umowy regulującej współpracę Ministra Finansów i BGK nie określają sposobu ewidencjonowania środków, które Minister Finansów przekazuje do BGK na pokrycie kosztów i wydatków związanych z udzielaniem poręczeń i gwarancji, a tym bardziej nie stanowią zasad ustalania treści ekonomicznej poszczególnych operacji gospodarczych z tym związanych. Na ich podstawie nie można także wyprowadzić zalecenia, aby wszystkie środki przekazane na pokrycie wydatków i kosztów miały ten sam charakter ekonomiczny. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 2 marca 2010 r. w sprawie szczegółowej klasyfikacji dochodów, wydatków, przychodów i rozchodów oraz środków pochodzących ze źródeł zagranicznych w § 430 ujmowane są koszty usług pozostałych, w tym koszty i prowizje bankowe. Kryterium to spełnia tylko część środków wydatkowanych z rachunku PLD, a mianowicie wynikające z umowy z BGK koszty związane z obsługą programu. Wśród nich przewidziano: koszty zwykłego zarządzania (tj. koszty bezpośrednie i pośrednie związane z zatrudnieniem osób odpowiedzialnych za realizację programu), koszty BGK, które nie wynikają z etatyzacji oraz koszty firm zewnętrznych (np. koszty kampanii reklamowych, akcji szkoleniowej dla pracowników banków udzielających gwarancji, delegacji, consultingu i doradztwa prawnego, dostosowania systemu informatycznego do wymogów sprawozdawczych i zakup sprzętu informatycznego). Nie można się natomiast zgodzić ze stwierdzeniem, że wypłaty poręczeń i gwarancji dokonywane z rachunku PLD na rzecz kredytobiorców są

¹⁰ DOKE – dopłaty do oprocentowania kredytów eksportowych.

kosztami bankowymi, są to bowiem wydatki z grupy obsługi długu publicznego i przewidziano dla nich w wyżej wymienionym rozporządzeniu § 802 *Wyплаты z tytułu гваранции i порęczeń*. Warto zaznaczyć, że na problem ten NIK zwracała już uwagę w wystąpieniu po kontroli wykonania budżetu państwa w 2013 r.¹¹ i wówczas Minister Finansów nie składał zastrzeżeń w tym zakresie.

Odnosząc się do podniesionego w zastrzeżeniu argumentu, że w tym przypadku zastosowano analogiczne rozwiązania do systemu finansowania DOKE, warto zaznaczyć, że system ten nie był przedmiotem kontroli NIK. Ze sprawozdań budżetowych wynika jednak, że w latach 2010-2014 nie zostały poniesione z tego tytułu żadne wydatki.

Kolegium NIK zwraca uwagę, że jedną z podstawowych zasad finansów publicznych jest zasada jawności i przejrzystości gospodarowania środkami publicznymi. Przejrzystość rozumiana jest jako czytelność sytuacji sektora finansów publicznych; umożliwia m.in. praktyczną przyswajalność udostępnianych materiałów, ich analizę i ocenę. Finanse publiczne powinny być prezentowane w sposób jasny, szczegółowy, rzetelny i zrozumiały. Zasada przejrzystości wymaga stosowania nie tylko jednolitych kryteriów klasyfikacji, ale również jednolitych zasad rachunkowości i sprawozdawczości budżetowej oraz czytelnych i logicznych zasad konstrukcji budżetu. Mając powyższe na uwadze Kolegium NIK podzieliło wyrażony w wystąpieniu pokontrolnym pogląd, że przyjęty przez Ministerstwo sposób ewidencjonowania wypłaconych gwarancji pokazuje zniekształcony obraz wydatków ponoszonych przez budżet państwa w analizowanym okresie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Kolegium NIK orzekło jak w sentencji uchwały.

Od uchwały odwołanie nie przysługuje.

SEKRETARZ KOLEGIUM
NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI

Stanisław JAROSZ

PRZEWODNICZĄCY KOLEGIUM
NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI

Krzysztof KWIATKOWSKI
PREZES NIK

¹¹ Wystąpienie pokontrolne z dnia 17 kwietnia 2014 r. – „Wykonanie budżetu państwa w 2013 r., cz. 19 – Budżet, finanse publiczne i instytucje finansowe” (P/14/001), Nr KBF-4100-001-06-2014.